

užívá při dopravě toho vlaku, u něhož se úraz přihodil. Zjištěno bylo sice, že oni zřízenci nenáleželi k personálu určenému k obsluze vlaku, ze kterého žalobce vypadl, nebylo však prokázáno, že to nebyli ani zřízenci, jichž dráha užívá při »železničním provozu«, t. j. zřízenci, jichž užívá v dopravní službě ve smyslu předpisů pro službu dopravní čís. XIX, kterouž se rozumí veškerá opatření a výkony, jichž jest třeba, by udržováním dráhy, službou dozorčí, službou dopravní a komerční, službou ve výtopnách a v dílnách byly osoby a věci bezvadně dopravovány. O tento důkaz se žalovaná strana ani nepokusila a není tedy ani třeba vyvracet tvrzení žalované strany, že jednání těchto zřízenců bylo neodvratné. Je-li tomu tak, platí předpoklad § 1 cit. zák., podle něhož se má vždy za to, že příhoda nastala zaviněním železničního podniku, nebo lidí, jichž dráha v provozu užívá, a ručí proto žalovaná strana v souzeném případě podle §§ 1325 až 1327 obč. zák.

Čís. 8877.

Částečné splátky na jednotný dluh jest započítati na onu část věřitelovy pohledávky, která jest méně dobře nebo vůbec není zabezpečena. Věřitel jest oprávněn započísti splátky nejprve na část dluhu nekrytou směnkami, třebas část ta byla zajištěna zástavním právem.

Bylo-li po podání námitek proti směnečnému platebnímu příkazu zahájeno vyrovnací řízení o jmění dlužníka, jest žalobu, splnil-li dlužník vyrovnání včas a řádně, proti němu zamítnouti a to pokud ještě nejsou splátky dospělé, pro tentokráte. Do výše vykonaných vyrovnacích splátek zmenšuje se i dluh ostatních spoludlužníků.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, Rv I 139/29.)

Směnečný platební příkaz proti Robertu K-ovi, Anně K-ové a Janu K-ovi procesní soud první stolice k námitkám žalovaných zrušil, odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

K námitce dovoatelů, že splátky jimi konané měly býti započteny na zažalované směnky podle § 1416 obč. zák., nelze přisvědčiti, neboť toto zákonné ustanovení tu vůbec nepřichází v úvahu, poněvadž nejde o několik dluhů, nýbrž o jednotný dluh, jehož část byla zajištěna krycími směnkami. Částečné splátky jediného dluhu jest však započísti na onu část věřitelovy pohledávky, která jest méně dobře anebo vůbec není zabezpečena (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 4559). Část pohledávky žalobkyně byla sice také zajištěna právem zástavním, avšak vzhledem k ustanovení § 256 druhý odstavec ex. ř., podle něhož zástavní právo zaniká do jednoho roku, nebylo překážky, by žalobkyně nezapočetla

splátky dovolateli konané nejprve na část dluhu směnkami nekrytou. Má-li žalobkyně v rukou další krycí směnky, nemění to nic na věci, neboť tím pohledávka její není ještě zaplacená.

Avšak dovolatelé dále namítali, že bylo o jmění Roberta K-a zahájeno vyrovnací řízení. Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že netřeba přihlížeti k účinkům vyrovnacího řízení, poněvadž dovolatelé neuplatňovali tuto námitku v písemných námitkách, žalobkyně neohlásila směnečnou pohledávku k vyrovnacímu řízení a že by se toto netýkalo ostatních dvou spolužalovaných. V písemných námitkách nemohli se žalovaní dovolávat vyrovnacího řízení, poněvadž bylo zahájeno teprve po podání námitek, což odvolací soud přehlíží. Podle ustanovení § 53 vyr. ř. zaniká pohledávka do částky převyšující vyrovnací kvotu a právní účinky vyrovnání týkají se také věřitelů, kteří se ho nesúčastnili. Splní-li dovolatel Robert K. vyrovnání včas a řádně, třeba žalobu, pokud směřuje proti němu zamítnouti a, pokud splátky nejsou ještě dospělé, zamítnouti pro tentokráte (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 4205 a 7546). Pokud byly na vyrovnací kvotu konány splátky, týkalo by se to ovšem také spoludlužníků, neboť o tyto splátky se také jejich dluh zmenšuje a musela by proto i ohledně těchto žalovaných žaloba býti částečně zamítnuta. Poněvadž se odvolací soud, vycházející z mylného právního předpokladu, vůbec neobíral okolnostmi týkajícími se soudního vyrovnání, zůstalo řízením kusým (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) a bylo proto uznati jak se stalo.

Čís. 8878.

Vystoupil-li společník úmrtím z veřejné obchodní společnosti, lze proti jeho nástupci (dědici) opíratí nárok na zrušení společnosti jen o důvody, jež jsou v jeho osobě. Ustanovovala-li společenská smlouva, že má společnost trvati dále s dědici zesnulého společníka, nemůže býti nedostatek schopnosti dědice, by konal tytéž služby jako zůstavitel, důvodem ke zrušení společnosti, nanejmé, mohl-li se dědic dáti ve společnosti zastupovati.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, Rv I 320/29.)

Podle společenské smlouvy uzavřeli Oto B. a Alfred B. veřejnou obchodní společnost na doživotí společníků a jejich dědiců. Alfred B. zemřel, zanechav poslední pořízení, v němž ustanovil svou manželku Elsu B-ovou universální dědičkou. Otto B. domáhal se na Else B-ové, by bylo uznáno právem, že veřejná obchodní společnost mezi Otou B-em a Alfredem B-em jest zrušena a že Elsa B-ová jako universální dědička Alfreda B-a jest povinna to uznati. Elsa B-ová domáhala se naopak na Otou B-ovi uznání, že veřejná obchodní společnost mezi Ottou B-em a zesnulým Alfredem B-em trvá nadále s Elsou B-ovou, že Oto B. jest povinen podepsati opověď k vůli zápisu Elsy B-ové jako veřejné společnice firmy do obchodního rejstříku nebo dovoliti, by na základě rozsudku byla Elsa B-ová zapsána jako veřejná společnice. P r o c e s n i soud první stolice zamítl žalobu Otty B-a a uznal podle žaloby